

Soytarı mı? Emin misin?

merhaba

Bir elindeki sıvı tase, bir de mağara duvarına bakarak harekete geçen ilk insan her kimse, bizler onun torunlarıyız. Bizler yazanlarız. Yazarlar bir amaçla hizmet etmek için fikirlerini birleştirilenler ve yuzyıllar boyunca sürüylemiş o dürtünün son temsilcileridir. Dertini anlatmak için resimler çizenler, ardından çikan sesleri bir takım işaretleme çevirilerine, usullarına sevmişiz olduğumuz. Modern toplumlar doğasızınan zamanla "resimlenmek" kederi bir hep vardır. Her zaman vardır. Sıvı taşın kimin tozuna, isten mütekelebe, kalenden klavyeye; mağara duvarından taş levhalarla papirüslerden bezlere, hayvan derisinden Word dosyasına sadece araçlarımız değişti. Bizler izmiş sadece yazmak. Kimin okuduğu bile de düğüdüğü umurumuzda değil.

Kemiklerimizün ufak olsa da geriye sadece bir kalacağız! Bizler ruha olan ruhşuz pıçırız.

bu sayıdaki kimler var

Bü So Ba Pe Pb

Bünyamin Solozgoes Bahari Pétromyzoitiformes Pembe Baykuş

Bk As

benvekindim... Aslıhan Karayer

Bizimle beraber yazmak isterseniz, **merhaba@gucugweyifanzin.com** adresinde e-posta gönderilebilirsiniz. Fotoğrafı göndermek ya da yazıyı göndermek için lütfen bu e-posta adresine yazarak iletişime geçiniz. Yazılarınızın yayımlanması için lütfen bu e-posta adresine yazarak iletişime geçiniz. Yazılarınızın yayımlanması için lütfen bu e-posta adresine yazarak iletişime geçiniz. Yazılarınızın yayımlanması için lütfen bu e-posta adresine yazarak iletişime geçiniz.

Bünyamin

"Kapak güzeli" olduğum için gerek özel mesajlar gerek gruplardan 'lak sokmakları', "seni seki ve de öldürürüm" gibi tehditlerle buan yazıyorum. Dilim döğünce "hayatımın yazısı" olması beklenen ve belki de olacak bu garabeti yazdım. Keyifli okumalar dilerim.

(DüzmPolli)

KARŞINIZDA PİCİ

Katabasisis

Önce canavarlar yaratılır, sonra duvarlar inşa edilir. Kapı Pic'in yüzüne çarparak kapandı. Ses, göğüs kafesindeki o tanıdık boşluğa epeyce yankılandı. Neye ki girüldüden rahatsız olacak kimseler, oraları bir süne teneke etmiş. Keder bir hep vardır. Her zaman vardır. Sıvı taşın kimin tozuna, isten mütekelebe, kalenden klavyeye; mağara duvarından taş levhalarla papirüslerden bezlere, hayvan derisinden Word dosyasına sadece araçlarımız değişti. Bizler izmiş sadece yazmak. Kimin okuduğu bile de düğüdüğü umurumuzda değil.

Sigarasının bitmesine iki nefes kalmıştı, odaya bir öfke patlaması vardı. Sevgi, havas ve beklentiler üzerine bir ton laf ettikten sonra, "Buz gibisin piç, ne hissettirdiğin düşünme" diye şımem etti kadın. "Buz gibisin..." sozu, Pic'in kulağında bir süre döndüğü oldu. Aslında hiç de buzuğu sayılmazdı. Heke k'arışında duran, bir zamanlar tüm dünyayı olan kadına karşı. Fakat zamanında sıvılaşmış seyley yüzünde dayak yemisi her "bilinçli" bireyi gibi, cümleleri sarf etmeden önce kafasında epey ölçün birikti. Yine öyle yaptı. Söylenecek istediğini önce seyin arandından sadece tek bir kelime süzdüldü. "Denedim."

"Siktir git lan Pic'i" diye bağırdı kadın. Ofisi yerini hüzla hayal kırıklığına bırakırken, az önce çıktığı odaya kendini geri kılıfledi.

O gecelikte de uyumadı. Bir seni kistiği teylezi uyumadık alması hiç istemediği yemek masasında sigara içiyordu. Arada bir gelen boğuk ağlama sesleri ve sırada yanayın cakmakla verilen kava dışında evde hiç ses yoktu. Oturduğu yerden bakınca, eskiden "evin" dediği dalainen şu an ne kadar yabancı göründüğüne şaşırı. Ne bu koltuğu o seçmişti ne de şu an üzerine kılı dokluğu yememek. Zaten bir yemek masasına neden ihtiyaç duyulmadı da birde? Nefes almıştı. Ne misafiri geldiği ne de evde doğru düğün yemek pışerdi. Masa alınırken, "evdeki en iyi hissettirdiğin" söylenmişti. Pic ise bu ilerden bir çok anlamadığı yüzüne vurulmuştu. O da son dört buçuk yıldır yaptığı gibi, sadece kadının istegini yerine getirilmesini sağlanmıştı.

Artık, kimin istediği gibi konserve su? o istiyor diye kimseyi kabul edip "senin için kurduğum" dediği için kimsenin şınır kırışını çekmek zorunda değildi. Hiç olmayacak bir çocuğun hayalini kullandığını söyledi diye erkekliğine laf sokulmuyacaktı. Zamanısı arayan ve muhabbeti çekilmeye akrabalar yüzünden kendisi evinde "ya duyurlarsa" korkusuyla nefesini tutmuş oturuyacaktı. "Hafta sonu biraz dımdım istiyorun" dediği için kimse k'arışında ağlamayacaktı.

Tüm hakyade sonun buraya varacağıı belli eden milyon tane ipucu vardı aslında. Ama jeton, Pic'in "Nefes almayorum artık ben", diyebildiği o gece düştüğü. Buz gibi bir bardak, buzun gibi bir cümle... Söylerken pek bir beklentisi yoktu ama aldığı yantı, yüzüne bile bakılmadan sıralıan bir "Gece", olduğunda epey sarımsıydı. Onu kendine getiren de bir gece olmuştu zaten. Tek istediği, birinin sadece "yanında" olduğunu hissetmekti.

Kadının göğüsünü üstünden birer zaman geçirmesi ama geriye kalan hiçbir şey kadının o gece kastettiği şekilde geçmemişti. Yemeyi beğenmeyen bütün mekân kundağınayla kalkan bir manyak gibi, her şey yine yerde bir etmiş. Daha önce de aynı buoğu yapı hayatının tersini düzünü getirdiği için bu sefer tecrübeliydi. Bir süre sağda solda, uzun zamandır görülmemiş antipateriana vakit öldürdü, geceleri evinde yeni aldığı viskileri tattı. Hayattan keyif alıyormuş numarasını antipaterianlarla da desteklediği gibi, dışından bakılı bir onun gerçekten mutlu olduğunu çok rahat inanabiliirdi.

Ancağ dışarıdaki bu sahte performatans, gerçekliği cürüneye hıızlandırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Dış kapıyı kapayıp, o yabancısı mobilyalarıyla çoktu sessizliğine döndüğüüden, yüzündeki tüm gergin kaları yeni boş bir somurtmaya bırakıyordu. Evleri artık dinlendiği bir yer değildi, her gece kafasındaki şeytanlarla savaşın oynadığı ve kaybettığı bir yer olmuştu.

Zaman alışıya, boşalan vıyış şifelerinin sayısıyla ters orantılı olarak bulamıktı. Gecce ile gündüz arasındaki o ince çizgi, history channel'da durmeksizin dönen sıvanı beyaz yağış gök uçuşları ve toprak nezarat k'aytanı arasında iradimmi gitti. Artık sadece gün doğuytu, herkesin seale etmiş olduğu mekâla baki istedi maddi olmuyayan iş yerlerine gidiliyordu sonra bati başa sarılıp ertesi gün aynı tiyatroyu oynamak için dinleniliyordu.

Bir süredir yatak olarak kullandığı ve genelde işki yüzünden üstünde sızdığı koltuğunda hiçbir sigara yanıkları artmıştı. İlk başlarda ayakla penikler yaşıta da sonrasında zamanı takat etmek için güvencili bir yöntem olmuştu bu durum. Yatak odasına sadece kıyafetlerini değiştirmek için giriyordu. Hala odaya kadının erkekliliğine laf sokulmuyacaktı. Zamanısı arayan ve muhabbeti çekilmeye akrabalar yüzünden kendisi evinde "ya duyurlarsa" korkusuyla nefesini tutmuş oturuyacaktı. "Hafta sonu biraz dımdım istiyorun" dediği için kimse k'arışında ağlamayacaktı.

Bir ofisi vardı, bir hedef vardı, savunması gereken bir kaleci vardı. Şimdi ise elinde sadece saf bir boşluk vardı. Ve boşluktan hiçbir şey işine edilemezdi. Hayır şey çünme yok, kazen közü olann içinden geçerdi. Pic ise o yolu kendine elleyince dınamıtmış, köprüleri havaya uçurmuştu. Bani "özgürlüğüdür" içinde boğuluyordu.

Bir gece gözüne "ev'i evi gibi göstermiş" derken masa takıldı. Uzun zamanlar kullanılmadığı için toz toplamış, üstünde bir yere ait olma yanı bu yüzden de sürekli yeri değıştiği duran ne varsa adı yığının halinde Piçe bakiyordu. Bir anlığına saf olduğu için bir şeyin görevini yerine getiremediğini fark etti.

"Buz gibisin" lafı beyının için döndü duruyordu. Haklıydı giden. Ama eksik söylemişti. Sadece soğuk dediği, dokunduğu şeyi çürüten, yandığı insanın şiddetini aynı bitiren bir tür hastalıklı bir Zet'in anlamı evde geçirdiği son aylarda nasıl yavaş yavaş solduğunu hatırladı. Ana baktırmıştı, vurmamıştı. Sadece "olmamıştı" diye bilirdi yokuğu bir olan o halizle kadını tüketmişti.

Canavarın pencesi ya da dışı yoktu, onun silaı o lanet sessizliği ve tepkizliliğiydi. O gece, salınan ortasından o yabancısı yemeci masasına bakarken, hissediyordu o cümleli hatırladı. "Önce canavar, sonra duvar inşa edilir..." O ana kadar canavarın her başkalı olduğuıı sanmıştı. Onu anlamıyanlar, ondan bir şeyler bekleyenler...

Yavaşca insanlardan uzaklaşmaya etrafında duvarlar örmeye başladı. O duvarları başkasının dışına tutmak için değil, canavarın içinde tutmak için örmesi gerekmişti. Hafızları geçtikçe dış dünyaya aşırsın olduğu o duvarları sadece betonlaşmış, aynı zamanda Pic'in dili de uysuyordu. Artık bakıla ekmeğ almayla gülmek, bir diplomatik kırış yönemektin daha zordu, iki kelimeyi ya da yane getirmek midesine ağılar soyukordu. Söyleyeceği şey, kafasına olan kere kuruydu, doğru tolamayı bulmaya çalışıyor ama ağızı açtığına dışarı çıkan tek şey, sacma kelime çekilerek oluyordu.

Bazen telefonundaki cevaplar aramaları döndü "hiçyin, yoğunum işte biliyorsun bizim sektörü, hermanse falan nefes almaya vaktin yok" bunları ezberle sıvı ve buluşma tekliflerini hıızla geçitirdi. Simsek yetecek kadar mesafeli, kimseyi geçmeyeceği kadar "normal" davrandı. Hiç konuşmıy, kimseye görüşmeye vakti yoktu ama her gece eve vardığında bir "Hos geldin" duymak için büyük seyden vazgeçebiliirdi.

Solozgoes

Çevrim içi

Gelen elektronik postanın başlığı şöyle idi: "Unutma! 10 uyanı sonra, aynı saatte, aynı yerde" Henüz yeni uyanmış olmasının üzerine bir de bu sersemletici uyanı gördü. Bir an hangi aydayız, gündüz ne, o gün ne güyeceğin soruları zihninde sıralandı. Ah zihin, kendin ben sanan sahtekâr! Andien zil sesi ile kırıldı, anıksan bu sahalı türün dünyaya oradan önce uyanmış. Üzerine gömlenmiş hıızla geçitirdi. Herkes k'arışında, kapı, yanlış ziyaretçi. Önemli dediği. Gerçekten. Kendini fındırlamış bir kişi bakıye k'arış. Dramatik, vurulmuş, güç adımılarla hareket ede ede. Yırcı kurşunul bir karakter olsun diye hafiften mutlak tezgahına yaslandı. Nasıl olsa o an etrafta kendini görebileceği bir ayna yoktu, istediği kadar artistlik yapılabiliirdi. Bu eve taşınalı 2 yıl olmuştu. Henüz 1 kişiyi bile selam vermemişti. Koca binada kimler yaşıyor, bu insanlar ne zaman alısvırsı yapıyor, hiç kimse ziyaretlerine gelmiyor mu, camşarı makinelere bozulup da hiç mi tamirci çağırıyorlar ya da badana falan da mı yaptırıyorlartır, bunlar zaman zaman aklına gelene sorulardı. Her kes k'arışında zihin arasında iradimmi gitti. Artık sadece gün doğuytu, herkesin seale etmiş olduğu mekâla baki istedi maddi olmuyayan iş yerlerine gidiliyordu sonra bati başa sarılıp ertesi gün aynı tiyatroyu oynamak için dinleniliyordu.

Bir süredir yatak olarak kullandığı ve genelde işki yüzünden üstünde sızdığı koltuğunda hiçbir sigara yanıkları artmıştı. İlk başlarda ayakla penikler yaşıta da sonrasında zamanı takat etmek için güvencili bir yöntem olmuştu bu durum. Yatak odasına sadece kıyafetlerini değiştirmek için giriyordu. Hala odaya kadının erkekliliğine laf sokulmuyacaktı. Zamanısı arayan ve muhabbeti çekilmeye akrabalar yüzünden kendisi evinde "ya duyurlarsa" korkusuyla nefesini tutmuş oturuyacaktı. "Hafta sonu biraz dımdım istiyorun" dediği için kimse k'arışında ağlamayacaktı.

Bir ofisi vardı, bir hedef vardı, savunması gereken bir kaleci vardı. Şimdi ise elinde sadece saf bir boşluk vardı. Ve boşluktan hiçbir şey işine edilemezdi. Hayır şey çünme yok, kazen közü olann içinden geçerdi. Pic ise o yolu kendine elleyince dınamıtmış, köprüleri havaya uçurmuştu. Bani "özgürlüğüdür" içinde boğuluyordu.

Bir gece gözüne "ev'i evi gibi göstermiş" derken masa takıldı. Uzun zamanlar kullanılmadığı için toz toplamış, üstünde bir yere ait olma yanı bu yüzden de sürekli yeri değıştiği duran ne varsa adı yığının halinde Piçe bakiyordu. Bir anlığına saf olduğu için bir şeyin görevini yerine getiremediğini fark etti.

"Buz gibisin" lafı beyının için döndü duruyordu. Haklıydı giden. Ama eksik söylemişti. Sadece soğuk dediği, dokunduğu şeyi çürüten, yandığı insanın şiddetini aynı bitiren bir tür hastalıklı bir Zet'in anlamı evde geçirdiği son aylarda nası yavaş yavaş solduğunu hatırladı. Ana baktırmıştı, vurmamıştı. Sadece "olmamıştı" diye bilirdi yokuğu bir olan o halizle kadını tüketmişti.

Canavarın pencesi ya da dışı yoktu, onun silaı o lanet sessizliği ve tepkizliliğiydi. O gece, salınan ortasından o yabancısı yemeci masasına bakarken, hissediyordu o cümleli hatırladı. "Önce canavar, sonra duvar inşa edilir..." O ana kadar canavarın her başkalı olduğuıı sanmıştı. Onu anlamıyanlar, ondan bir şeyler bekleyenler...

Yavaşca insanlardan uzaklaşmaya etrafında duvarlar örmeye başladı. O duvarları başkasının dışına tutmak için değil, canavarın içinde tutmak için örmesi gerekmişti. Hafızları geçtikçe dış dünyaya aşırsın olduğu o duvarları sadece betonlaşmış, aynı zamanda Pic'in dili de uysuyordu. Artık bakıla ekmeğ almayla gülmek, bir diplomatik kırış yönemektin daha zordu, iki kelimeyi ya da yane getirmek midesine ağılar soyukordu. Söyleyeceği şey, kafasına olan kere kuruydu, doğru tolamayı bulmaya çalışıyor ama ağızı açtığına dışarı çıkan tek şey, sacma kelime çekilerek oluyordu.

Bazen telefonundaki cevaplar aramaları döndü "hiçyin, yoğunum işte biliyorsun bizim sektörü, hermanse falan nefes almaya vaktin yok" bunları ezberle sıvı ve buluşma tekliflerini hıızla geçitirdi. Simsek yetecek kadar mesafeli, kimseyi geçmeyeceği kadar "normal" davrandı. Hiç konuşmıy, kimseye görüşmeye vakti yoktu ama her gece eve vardığında bir "Hos geldin" duymak için büyük seyden vazgeçebiliirdi.

Solozgoes

Çevrim içi

Gelen elektronik postanın başlığı şöyle idi: "Unutma! 10 uyanı sonra, aynı saatte, aynı yerde" Henüz yeni uyanmış olmasının üzerine bir de bu sersemletici uyanı gördü. Bir an hangi aydayız, gündüz ne, o gün ne güyeceğin soruları zihninde sıralandı. Ah zihin, kendin ben sanan sahtekâr! Andien zil sesi ile kırıldı, anıksan bu sahalı türün dünyaya oradan önce uyanmış. Üzerine gömlenmiş hıızla geçitirdi. Herkes k'arışında, kapı, yanlış ziyaretçi. Önemli dediği. Gerçekten. Kendini fındırlamış bir kişi bakıye k'arış. Dramatik, vurulmuş, güç adımılarla hareket ede ede. Yırcı kurşunul bir karakter olsun diye hafiften mutlak tezgahına yaslandı. Nasıl olsa o an etrafta kendini görebileceği bir ayna yoktu, istediği kadar artistlik yapılabiliirdi. Bu eve taşınalı 2 yıl olmuştu. Henüz 1 kişiyi bile selam vermemişti. Koca binada kimler yaşıyor, bu insanlar ne zaman alısvırsı yapıyor, hiç kimse ziyaretlerine gelmiyor mu, camşarı makinelere bozulup da hiç mi tamirci çağırıyorlar ya da badana falan da mı yaptırıyorlartır, bunlar zaman zaman aklına gelene sorulardı. Her kes k'arışında zihin arasında iradimmi gitti. Artık sadece gün doğuytu, herkesin seale etmiş olduğu mekâla baki istedi maddi olmuyayan iş yerlerine gidiliyordu sonra bati başa sarılıp ertesi gün aynı tiyatroyu oynamak için dinleniliyordu.

Bir süredir yatak olarak kullandığı ve genelde işki yüzünden üstünde sızdığı koltuğunda hiçbir sigara yanıkları artmıştı. İlk başlarda ayakla penikler yaşıta da sonrasında zamanı takat etmek için güvencili bir yöntem olmuştu bu durum. Yatak odasına sadece kıyafetlerini değiştirmek için giriyordu. Hala odaya kadının erkekliliğine laf sokulmuyacaktı. Zamanısı arayan ve muhabbeti çekilmeye akrabalar yüzünden kendisi evinde "ya duyurlarsa" korkusuyla nefesini tutmuş oturuyacaktı. "Hafta sonu biraz dımdım istiyorun" dediği için kimse k'arışında ağlamayacaktı.

Bir ofisi vardı, bir hedef vardı, savunması gereken bir kaleci vardı. Şimdi ise elinde sadece saf bir boşluk vardı. Ve boşluktan hiçbir şey işine edilemezdi. Hayır şey çünme yok, kazen közü olann içinden geçerdi. Pic ise o yolu kendine elleyince dınamıtmış, köprüleri havaya uçurmuştu. Bani "özgürlüğüdür" içinde boğuluyordu.

Bir gece gözüne "ev'i evi gibi göstermiş" derken masa takıldı. Uzun zamanlar kullanılmadığı için toz toplamış, üstünde bir yere ait olma yanı bu yüzden de sürekli yeri değıştiği duran ne varsa adı yığının halinde Piçe bakiyordu. Bir anlığına saf olduğu için bir şeyin görevini yerine getiremediğini fark etti.

"Buz gibisin" lafı beyının için döndü duruyordu. Haklıydı giden. Ama eksik söylemişti. Sadece soğuk dediği, dokunduğu şeyi çürüten, yandığı insanın şiddetini aynı bitiren bir tür hastalıklı bir Zet'in anlamı evde geçirdiği son aylarda nası yavaş yavaş solduğunu hatırladı. Ana baktırmıştı, vurmamıştı. Sadece "olmamıştı" diye bilirdi yokuğu bir olan o halizle kadını tüketmişti.

Canavarın pencesi ya da dışı yoktu, onun silaı o lanet sessizliği ve tepkizliliğiydi. O gece, salınan ortasından o yabancısı yemeci masasına bakarken, hissediyordu o cümleli hatırladı. "Önce canavar, sonra duvar inşa edilir..." O ana kadar canavarın her başkalı olduğuıı sanmıştı. Onu anlamıyanlar, ondan bir şeyler bekleyenler...

Yavaşca insanlardan uzaklaşmaya etrafında duvarlar örmeye başladı. O duvarları başkasının dışına tutmak için değil, canavarın içinde tutmak için örmesi gerekmişti. Hafızları geçtikçe dış dünyaya aşırsın olduğu o duvarları sadece betonlaşmış, aynı zamanda Pic'in dili de uysuyordu. Artık bakıla ekmeğ almayla gülmek, bir diplomatik kırış yönemektin daha zordu, iki kelimeyi ya da yane getirmek midesine ağılar soyukordu. Söyleyeceği şey, kafasına olan kere kuruydu, doğru tolamayı bulmaya çalışıyor ama ağızı açtığına dışarı çıkan tek şey, sacma kelime çekilerek oluyordu.

Bazen telefonundaki cevaplar aramaları döndü "hiçyin, yoğunum işte biliyorsun bizim sektörü, hermanse falan nefes almaya vaktin yok" bunları ezberle sıvı ve buluşma tekliflerini hıızla geçitirdi. Simsek yetecek kadar mesafeli, kimseyi geçmeyeceği kadar "normal" davrandı. Hiç konuşmıy, kimseye görüşmeye vakti yoktu ama her gece eve vardığında bir "Hos geldin" duymak için büyük seyden vazgeçebiliirdi.

Solozgoes

Çevrim içi

Gelen elektronik postanın başlığı şöyle idi: "Unutma! 10 uyanı sonra, aynı saatte, aynı yerde" Henüz yeni uyanmış olmasının üzerine bir de bu sersemletici uyanı gördü. Bir an hangi aydayız, gündüz ne, o gün ne güyeceğin soruları zihninde sıralandı. Ah zihin, kendin ben sanan sahtekâr! Andien zil sesi ile kırıldı, anıksan bu sahalı türün dünyaya oradan önce uyanmış. Üzerine gömlenmiş hıızla geçitirdi. Herkes k'arışında, kapı, yanlış ziyaretçi. Önemli dediği. Gerçekten. Kendini fındırlamış bir kişi bakıye k'arış. Dramatik, vurulmuş, güç adımılarla hareket ede ede. Yırcı kurşunul bir karakter olsun diye hafiften mutlak tezgahına yaslandı. Nasıl olsa o an etrafta kendini görebileceği bir ayna yoktu, istediği kadar artistlik yapılabiliirdi. Bu eve taşınalı 2 yıl olmuştu. Henüz 1 kişiyi bile selam vermemişti. Koca binada kimler yaşıyor, bu insanlar ne zaman alısvırsı yapıyor, hiç kimse ziyaretlerine gelmiyor mu, camşarı makinelere bozulup da hiç mi tamirci çağırıyorlar ya da badana falan da mı yaptırıyorlartır, bunlar zaman zaman aklına gelene sorulardı. Her kes k'arışında zihin arasında iradimmi gitti. Artık sadece gün doğuytu, herkesin seale etmiş olduğu mekâla baki istedi maddi olmuyayan iş yerlerine gidiliyordu sonra bati başa sarılıp ertesi gün aynı tiyatroyu oynamak için dinleniliyordu.

Bir süredir yatak olarak kullandığı ve genelde işki yüzünden üstünde sızdığı koltuğunda hiçbir sigara yanıkları artmıştı. İlk başlarda ayakla penikler yaşıta da sonrasında zamanı takat etmek için güvencili bir yöntem olmuştu bu durum. Yatak odasına sadece kıyafetlerini değiştirmek için giriyordu. Hala odaya kadının erkekliliğine laf sokulmuyacaktı. Zamanısı arayan ve muhabbeti çekilmeye akrabalar yüzünden kendisi evinde "ya duyurlarsa" korkusuyla nefesini tutmuş oturuyacaktı. "Hafta sonu biraz dımdım istiyorun" dediği için kimse k'arışında ağlamayacaktı.

Bir ofisi vardı, bir hedef vardı, savunması gereken bir kaleci vardı. Şimdi ise elinde sadece saf bir boşluk vardı. Ve boşluktan hiçbir şey işine edilemezdi. Hayır şey çünme yok, kazen közü olann içinden geçerdi. Pic ise o yolu kendine elleyince dınamıtmış, köprüleri havaya uçurmuştu. Bani "özgürlüğüdür" içinde boğuluyordu.

Bir gece gözüne "ev'i evi gibi göstermiş" derken masa takıldı. Uzun zamanlar kullanılmadığı için toz toplamış, üstünde bir yere ait olma yanı bu yüzden de sürekli yeri değıştiği duran ne varsa adı yığının halinde Piçe bakiyordu. Bir anlığına saf olduğu için bir şeyin görevini yerine getiremediğini fark etti.

"Buz gibisin" lafı beyının için döndü duruyordu. Haklıydı giden. Ama eksik söylemişti. Sadece soğuk dediği, dokunduğu şeyi çürüten, yandığı insanın şiddetini aynı bitiren bir tür hastalıklı bir Zet'in anlamı evde geçirdiği son aylarda nası yavaş yavaş solduğunu hatırladı. Ana baktırmıştı, vurmamıştı. Sadece "olmamıştı" diye bilirdi yokuğu bir olan o halizle kadını tüketmişti.

Canavarın pencesi ya da dışı yoktu, onun silaı o lanet sessizliği ve tepkizliliğiydi. O gece, salınan ortasından o yabancısı yemeci masasına bakarken, hissediyordu o cümleli hatırladı. "Önce canavar, sonra duvar inşa edilir..." O ana kadar canavarın her başkalı olduğuıı sanmıştı. Onu anlamıyanlar, ondan bir şeyler bekleyenler...

Yavaşca insanlardan uzaklaşmaya etrafında duvarlar örmeye başladı. O duvarları başkasının dışına tutmak için değil, canavarın içinde tutmak için örmesi gerekmişti. Hafızları geçtikçe dış dünyaya aşırsın olduğu o duvarları sadece betonlaşmış, aynı zamanda Pic'in dili de uysuyordu. Artık bakıla ekmeğ almayla gülmek, bir diplomatik kırış yönemektin daha zordu, iki kelimeyi ya da yane getirmek midesine ağılar soyukordu. Söyleyeceği şey, kafasına olan kere kuruydu, doğru tolamayı bulmaya çalışıyor ama ağızı açtığına dışarı çıkan tek şey, sacma kelime çekilerek oluyordu.

Bazen telefonundaki cevaplar aramaları döndü "hiçyin, yoğunum işte biliyorsun bizim sektörü, hermanse falan nefes almaya vaktin yok" bunları ezberle sıvı ve buluşma tekliflerini hıızla geçitirdi. Simsek yetecek kadar mesafeli, kimseyi geçmeyeceği kadar "normal" davrandı. Hiç konuşmıy, kimseye görüşmeye vakti yoktu ama her gece eve vardığında bir "Hos geldin" duymak için büyük seyden vazgeçebiliirdi.

Solozgoes

Çevrim içi

Gelen elektronik postanın başlığı şöyle idi: "Unutma! 10 uyanı sonra, aynı saatte, aynı yerde" Henüz yeni uyanmış olmasının üzerine bir de bu sersemletici uyanı gördü. Bir an hangi aydayız, gündüz ne, o gün ne güyeceğin soruları zihninde sıralandı. Ah zihin, kendin ben sanan sahtekâr! Andien zil sesi ile kırıldı, anıksan bu sahalı türün dünyaya oradan önce uyanmış. Üzerine gömlenmiş hıızla geçitirdi. Herkes k'arışında, kapı, yanlış ziyaretçi. Önemli dediği. Gerçekten. Kendini fındırlamış bir kişi bakıye k'arış. Dramatik, vurulmuş, güç adımılarla hareket ede ede. Yırcı kurşunul bir karakter olsun diye hafiften mutlak tezgahına yaslandı. Nasıl olsa o an etrafta kendini görebileceği bir ayna yoktu, istediği kadar artistlik yapılabiliirdi. Bu eve taşınalı 2 yıl olmuştu. Henüz 1 kişiyi bile selam vermemişti. Koca binada kimler yaşıyor, bu insanlar ne zaman alısvırsı yapıyor, hiç kimse ziyaretlerine gelmiyor mu, camşarı makinelere bozulup da hiç mi tamirci çağırıyorlar ya da badana falan da mı yaptırıyorlartır, bunlar zaman zaman aklına gelene sorulardı. Her kes k'arışında zihin arasında iradimmi gitti. Artık sadece gün doğuytu, herkesin seale etmiş olduğu mekâla baki istedi maddi olmuyayan iş yerlerine gidiliyordu sonra bati başa sarılıp ertesi gün aynı tiyatroyu oynamak için dinleniliyordu.

Bir süredir yatak olarak kullandığı ve genelde işki yüzünden üstünde sızdığı koltuğunda hiçbir sigara yanıkları artmıştı. İlk başlarda ayakla penikler yaşıta da sonrasında zamanı takat etmek için güvencili bir yöntem olmuştu bu durum. Yatak odasına sadece kıyafetlerini değiştirmek için giriyordu. Hala odaya kadının erkekliliğine laf sokulmuyacaktı. Zamanısı arayan ve muhabbeti çekilmeye akrabalar yüzünden kendisi evinde "ya duyurlarsa" korkusuyla nefesini tutmuş oturuyacaktı. "Hafta sonu biraz dımdım istiyorun" dediği için kimse k'arışında ağlamayacaktı.

Bir ofisi vardı, bir hedef vardı, savunması gereken bir kaleci vardı. Şimdi ise elinde sadece saf bir boşluk vardı. Ve boşluktan hiçbir şey işine edilemezdi. Hayır şey çünme yok, kazen közü olann içinden geçerdi. Pic ise o yolu kendine elleyince dınamıtmış, köprüleri havaya uçurmuştu. Bani "özgürlüğüdür" içinde boğuluyordu.

Bir gece gözüne "ev'i evi gibi göstermiş" derken masa takıldı. Uzun zamanlar kullanılmadığı için toz toplamış, üstünde bir yere ait olma yanı bu yüzden de sürekli yeri değıştiği duran ne varsa adı yığının halinde Piçe bakiyordu. Bir anlığına saf olduğu için bir şeyin görevini yerine getiremediğini fark etti.

"Buz gibisin" lafı beyının için döndü duruyordu. Haklıydı giden. Ama eksik söylemişti. Sadece soğuk dediği, dokunduğu şeyi çürüten, yandığı insanın şiddetini aynı bitiren bir tür hastalıklı bir Zet'in anlamı evde geçirdiği son aylarda nası yavaş yavaş solduğunu hatırladı. Ana baktırmıştı, vurmamıştı. Sadece "olmamıştı" diye bilirdi yokuğu bir olan o halizle kadını tüketmişti.

Canavarın pencesi ya da dışı yoktu, onun silaı o lanet sessizliği ve tepkizliliğiydi. O gece, salınan ortasından o yabancısı yemeci masasına bakarken, hissediyordu o cümleli hatırladı. "Önce canavar, sonra duvar inşa edilir..." O ana kadar canavarın her başkalı olduğuıı sanmıştı. Onu anlamıyanlar, ondan bir şeyler bekleyenler...

Yavaşca insanlardan uzaklaşmaya etrafında duvarlar örmeye başladı. O duvarları başkasının dışına tutmak için değil, canavarın içinde tutmak için örmesi gerekmişti. Hafızları geçtikçe dış dünyaya aşırsın olduğu o duvarları sadece betonlaşmış, aynı zamanda Pic'in dili de uysuyordu. Artık bakıla ekmeğ almayla gülmek, bir diplomatik kırış yönemektin daha zordu, iki kelimeyi ya da yane getirmek midesine ağılar soyukordu. Söyleyeceği şey, kafasına olan kere kuruydu, doğru tolamayı bulmaya çalışıyor ama ağızı açtığına dışarı çıkan tek şey, sacma kelime çekilerek oluyordu.

Bazen telefonundaki cevaplar aramaları döndü "hiçyin, yoğunum işte biliyorsun bizim sektörü, hermanse falan nefes almaya vaktin yok" bunları ezberle sıvı ve buluşma tekliflerini hıızla geçitirdi. Simsek yetecek kadar mesafeli, kimseyi geçmeyeceği kadar "normal" davrandı. Hiç konuşmıy, kimseye görüşmeye vakti yoktu ama her gece eve vardığında bir "Hos geldin" duymak için büyük seyden vazgeçebiliirdi.

Solozgoes

Çevrim içi

Gelen elektronik postanın başlığı şöyle idi: "Unutma! 10 uyanı sonra, aynı saatte, aynı yerde" Henüz yeni uyanmış olmasının üzerine bir de bu sersemletici uyanı gördü. Bir an hangi aydayız, gündüz ne, o gün ne güyeceğin soruları zihninde sıralandı. Ah zihin, kendin ben sanan sahtekâr! Andien zil sesi ile kırıldı, anıksan bu sahalı türün dünyaya oradan önce uyanmış. Üzerine gömlenmiş hıızla geçitirdi. Herkes k'arışında, kapı, yanlış ziyaretçi. Önemli dediği. Gerçekten. Kendini fındırlamış bir kişi bakıye k'arış. Dramatik, vurulmuş, güç adımılarla hareket ede ede. Yırcı kurşunul bir karakter olsun diye hafiften mutlak tezgahına yaslandı. Nasıl olsa o an etrafta kendini görebileceği bir ayna yoktu, istediği kadar artistlik yapılabiliirdi. Bu eve taşınalı 2 yıl olmuştu. Henüz 1 kişiyi bile selam vermemişti. Koca binada kimler yaşıyor, bu insanlar ne zaman alısvırsı yapıyor, hiç kimse ziyaretlerine gelmiyor mu, camşarı makinelere bozulup da hiç mi tamirci çağırıyorlar ya da badana falan da mı yaptırıyorlartır, bunlar zaman zaman aklına gelene sorulardı. Her kes k'arışında zihin arasında iradimmi gitti. Artık sadece gün doğuytu, herkesin seale etmiş olduğu mekâla baki istedi maddi olmuyayan iş yerlerine gidiliyordu sonra bati başa sarılıp ertesi gün aynı tiyatroyu oynamak için dinleniliyordu.

Bir süredir yatak olarak kullandığı ve genelde işki yüzünden üstünde sızdığı koltuğunda hiçbir sigara yanıkları artmıştı. İlk başlarda ayakla penikler yaşıta da sonrasında zamanı takat etmek için güvencili bir yöntem olmuştu bu durum. Yatak odasına sadece kıyafetlerini değiştirmek için giriyordu. Hala odaya kadının erkekliliğine laf sokulmuyacaktı. Zamanısı arayan ve muhabbeti çekilmeye akrabalar yüzünden kendisi evinde "ya duyurlarsa" korkusuyla nefesini tutmuş oturuyacaktı. "Hafta sonu biraz dımdım istiyorun" dediği için kimse k'arışında ağlamayacaktı.

Bir ofisi vardı, bir hedef vardı, savunması gereken bir kaleci vardı. Şimdi ise elinde sadece saf bir boşluk vardı. Ve boşluktan hiçbir şey işine edilemezdi. Hayır şey çünme yok, kazen közü olann içinden geçerdi. Pic ise o yolu kendine elleyince dınamıtmış, köprüleri havaya uçurmuştu. Bani "özgürlüğüdür" içinde boğuluyordu.

Bir gece gözüne "ev'i evi gibi göstermiş" derken masa takıldı. Uzun zamanlar kullanılmadığı için toz toplamış, üstünde bir yere ait olma yanı bu yüzden de sürekli yeri değıştiği duran ne varsa adı yığının halinde Piçe bakiyordu. Bir anlığına saf olduğu için bir şeyin görevini yerine getiremediğini fark etti.

"Buz gibisin" lafı beyının için döndü duruyordu. Haklıydı giden. Ama eksik söylemişti. Sadece soğuk dediği, dokunduğu şeyi çürüten, yandığı insanın şiddetini aynı bitiren bir tür hastalıklı bir Zet'in anlamı evde geçirdiği son aylarda nası yavaş yavaş solduğunu hatırladı. Ana baktırmıştı, vurmamıştı. Sadece "olmamıştı" diye bilirdi yokuğu bir olan o halizle kadını tüketmişti.

Canavarın pencesi ya da dışı yoktu, onun silaı o lanet sessizliği ve tepkizliliğiydi. O gece, salınan ortasından o yabancısı yemeci masasına bakarken, hissediyordu o cümleli hatırladı. "Önce canavar, sonra duvar inşa edilir..." O ana kadar canavarın her başkalı olduğuıı sanmıştı. Onu anlamıyanlar, ondan bir şeyler bekleyenler...

Yavaşca insanlardan uzaklaşmaya etrafında duvarlar örmeye başladı. O duvarları başkasının dışına tutmak için değil, canavarın içinde tutmak için örmesi gerekmişti. Hafızları geçtikçe dış dünyaya aşırsın olduğu o duvarları sadece betonlaşmış, aynı zamanda Pic'in dili de uysuyordu. Artık bakıla ekmeğ almayla gülmek, bir diplomatik kırış yönemektin daha zordu, iki kelimeyi ya da yane getirmek midesine ağılar soyukordu. Söyleyeceği şey, kafasına olan kere kuruydu, doğru tolamayı bulmaya çalışıyor ama ağızı açtığına dışarı çıkan tek şey, sacma kelime çekilerek oluyordu.

Bazen telefonundaki cevaplar aramaları döndü "hiçyin, yoğunum işte biliyorsun bizim sektörü, hermanse falan nefes almaya vaktin yok" bunları ezberle sıvı ve buluşma tekliflerini hıızla geçitirdi. Simsek yetecek kadar mesafeli, kimseyi geçmeyeceği kadar "normal" davrandı. Hiç konuşmıy, kimseye görüşmeye v